

The Canterville Ghost by Oscar Wilde

Standing on the steps to receive them was an old woman, neatly dressed in black silk, with a white cap and apron. This was Mrs. Umney, the housekeeper, whom Mrs. Otis, at Lady Canterville's earnest request, had consented to keep in her former position. She made them each a low curtsey as they alighted, and said in a quaint, old-fashioned manner, "I bid you welcome to Canterville Chase." Following her, they passed through the fine Tudor hall into the library, a long, low room, panelled in black oak, at the end of which was a large stained glass window. Here they found tea laid out for them, and, after taking off their wraps, they sat down and began to look round, while Mrs. Umney waited on them.

Suddenly Mrs. Otis caught sight of a dull red stain on the floor just by the fireplace, and, quite unconscious of what it really signified, said to Mrs. Umney, "I am afraid something has been spilt there."

"Yes, madam," replied the old housekeeper in a low voice, "blood has been spilt on that spot."

"How horrid!" cried Mrs. Otis; "I don't at all care for blood-stains in a sitting-room. It must be removed at once."

The old woman smiled, and answered in the same low, mysterious voice, "It is the blood of Lady Eleanore de Canterville, who was murdered on that very spot by her own husband, Sir Simon de Canterville, in 1575. Sir Simon survived her nine years, and disappeared suddenly under very mysterious circumstances. His body has never been discovered, but his guilty spirit still haunts the Chase. The blood-stain has been much admired by tourists and others, and cannot be removed."

"That is all nonsense," cried Washington Otis...

...

"I have seen things with my own eyes, sir," she said, "that would make any Christian's hair stand on end, and many and many a night I have not closed my eyes in sleep for the awful things that are done here." Mr. Otis, however, and his wife warmly assured the honest soul that they were not afraid of ghosts.

...

At eleven o'clock the family retired, and by half-past all the lights were out. Some time after, Mr. Otis was awakened by a curious noise in the corridor, outside his room. It sounded like the clank of metal, and seemed to be coming nearer every moment. He got up at once, struck a match, and looked at the time. It was exactly one o'clock. He was quite calm, and felt his pulse, which was not at all feverish. The strange noise still continued, and with it he heard distinctly the sound of footsteps. He put on his slippers, took a small oblong phial out of his dressing-case, and opened the door. Right in front of him he saw, in the wan moonlight, an old man of terrible aspect. His eyes were as red burning coals; long grey hair fell over his shoulders in matted coils; his garments, which were of antique cut, were soiled and ragged, and from his wrists and ankles hung heavy manacles and rusty gyves.

Canterville szelleme

Egy idős hölgy fogadta őket a verandán. Elegáns fekete selyemruhát viselt, rajta egy köténnyel és fehér kalappal. Ő Mrs. Umney, a házvezetőnő, akit Mrs. Otis meghagyott hajdani állásában Canterville úrnőjének nyomatékos kérésére. A házvezetőnő mélyen meghajolt előttük, majd régies modorral köszöntötte őket, „Szívélyesen üdvözlöm Önöket a Canterville kastélyban!” A hölgyet követve áthaladtak a gyönyörű Tudor előcsarnokon keresztül a könyvtárba. A könyvtár fekete tölgyfaburkolatú, hosszúkás, alacsony helyiség volt, a végében egy hatalmas festett üvegablak díszelgett. Már korábban előkészítettek számukra teát. Levették és letelepedtek, majd körbepillantottak a teremben, míg Mrs. Umney várt rájuk. Egyszer csak Mrs. Otis egy fakóvörös foltra lett figyelmes a padlón, épp a kandalló mellett. Mivel nem tudhatta a folt ott létének okát, Mrs Umney-hez szólt, „Attól félek valami kiömlött oda!”

-Igen, hölgyem -válaszolta mély hangon a házvezetőnő- „Vér fogta be azt a helyet.”

-Milyen ronda! -fakadt ki Mrs. Otis- Egyáltalán nem érdekelnek vérfoltok egy nappaliban. Sürgősen el kell onnan távolítani!

Az idős hölgy elmosolyodott és ugyanazon a mély és titokzatos hangon válaszolt:

-Ez Canterville úrnőjének, Eleanore-nak a vére, akivel azon a helyen végzett a saját férje, Canterville ura, Simon 1575-ben. Simon úr még kilenc évig élt felesége meggyilkolása után és nagyon titokzatos körülmények között nyoma veszett. Soha nem került elő a holtteste, de bűnös lelke még mindig kísért a kastélyban. Sok turista csodálja a vérfoltot és nem lehet eltávolítani.

-Ez egy kitaláció! -fakadt ki Washington Otis... ..

-Uram, a saját szememmel láttam dolgokat - mondta Mrs. Umney - Azoktól, amik itt történnek sok keresztény embernek feláll a hátán a szőr és rengeteg éjszákát töltöttem álmatlanul a borzalmas dolgok miatt. Azonban Mr. Otis és felesége biztosították az őszinte lelket, hogy nem félnek a szellemektől. ...

Tizenegy órakor a család nyugovóra tért és fél óra múlva már minden fényt kioltottak. Kis idő elteltével Mr. Otis-t felébresztette egy folyosóról jövő furcsa zaj. A hang fémláncok összecsörrenésére hasonlított és mintha egyre közelebből hallatszódott volna. Egyszer csak felkelt és megnézte az időt. Pontban éjjel egy óra volt. Egészen nyugodt volt, érezte a pulzusát, ami nem volt túl heves. A különös zaj továbbra is hallható volt és már pontosan felismerte a léptek zörejét. Felvette a papucsát és előszedett egy hosszúkás fiolát a neszeszeréből, majd kinyitotta az ajtót. Pont maga előtt meglátott a halvány holdfényben egy hátborzongató férfit. A szemei olyan vörösek voltak akár az izzó szén, a szürke, fénytelen haja csimbókokban kígyózott egészen a válláig. Az antik stílusú öltözete tépett volt és cafatokban lógott. A csuklóit és bokáit pedig súlyos bilincsek és béklyók szorították.